

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. szeptember 17.
(vasárnap)**

Horváth Géza

RUTH HITE

Énekek: 155; 613; 462

Alapige: Ruth 1,16-17

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, mielőtt megköszönnénk azt a nagy lehetőséget, hogy jöhetünk hozzád úgy, amint vagyunk, először hadd dicsőítsünk és hadd magasztaljunk Téged azért, hogy Te jöttél hozzánk! Köszönjük, hogy elhagytad a dicső hazát, a menny fényét azért, hogy széttörhesd rabbilincsünk, és hogy a sötétségbe világosságot hozzál, hogy a halál árnyékában ülő embernek legyen valami reménysége, valami vigasza, és legyen egy hatalmas lehetősége, hogy általad járulhat az Atyához.

Ezért szeretnénk Téged magasztalni, Urunk, hogy vállaltad a szenvedés útját. Vállaltad a kínhalált értünk, a Golgota keresztyét, hogy nekünk életünk legyen és bővölködjünk. Bocsáss meg, Urunk, hogy sok-sok ember nem akar hozzád jönni.

Köszönjük, és áldunk Téged, ha vágyat adtál a szívünkbe egyszer vagy most, azért, hogy jöjjünk hozzád. Kérünk Téged, hogy segíts mérlegelni helyzetünket, hogy hol és miben vagyunk! Mik azok az életünk csúf romjai, amiket ott kellene hagynunk, és ragyogtasd fel előttünk, az igében is és a Bibliából is, hogy mi az a gazdag élet, amelyet Te kínálsz nekünk.

Bocsásd meg, Urunk, a mi balgaságunkat, hogy sokszor inkább ragaszkodunk ahhoz, ami mulandó, ami értéktelen, és elszalasztjuk azt, ami értékes.

Kérünk, hadd ragadjuk meg most is az alkalmas időt, amikor hozzád lehet kiáltani! Köszönjük a legnagyobb ajándékot, amit ma reggel elmondhatunk, hogy itt vagy közöttünk. Kérünk, hogy igédből szólj hozzánk, és Szentlelked tegye világossá igehirdető és igehallgatók előtt is az ige üzenetét!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvéreim, a mai reggelen, a Ruth könyve 1. fejezetének, 1-17. verséből, néhány válogatott versből olvasom az igét, és majd az utolsó kettőre figyeljünk igazán, a 16. és a 17. versekre:

Ruth pedig monda: Ne unszold, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert a hova te mégy, oda megyek, és a hol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem, és Istened az én Istenem. A hol te meghalsz, ott hallok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem tőled.”

Kedves testvérek, amiért ezt az igét elém hozta Isten Szentlelke, az az, hogy így ősszel indulnak gyülekezetünkben a konfirmációi előkészítők. A konfirmáció egy hitvallástétel.

Ezért hozta Isten Lelke elém ezt az igét, testvérek, mert ez a Bibliának az egyik legszebb hitvallástétele — amit Ruth mond az anyósának —, bekerült a kánonba a szent tekercsek közé: a Ruth könyve.

Aratáskor olvasta Isten népe mindig, emlékezve arra az Úrra, aki nemcsak eltöri a kenyér botját, hanem kenyeret ad népének. Emlékezve arra az Istenre, aki gondviselő. Aki megígérte, hogy el nem múlik vetés és aratás. Évszakok fognak váltakozni, és Ő csodálatosan gondoskodik az Ő népéről.

Ennek a hitvallásnak csak néhány üzenetét szeretném most kiemelni. Legfőképpen azokat, amikre eddig nem is nagyon figyeltünk, vagy amit eddig esetleg nem hallottunk. Úgy foglaltam össze ennek az istentiszteletnek az üzenetét, hogy: Ruth hite. Tudom, hogy volt már igehirdetés amelyben Ruth hűségéről volt szó. Most legyen szó Ruth hitéről.

Ki is volt Ruth? Hogyan kezdődik a történet? Azok kedvéért, akik talán nem ismerik, röviden összefoglalom. Van egy család: Elimélek, Naómi, Mahlon és Kiljon. Férj, feleség és két fiú, akik elmennek az éhség elől. Otthagyják Isten népét, és elmennek Moáb földjére, hogy rövid ideig ott tartózkodjanak. Mert ott vastagabb szelet kenyeret szelnek. Ott még a kenyérre van is mit kenni, meg még van is mit rátenni. Jobb életkörülmények reményében otthagyják Isten népét: a gyülekezetet, (otthagyják a közösséget — így lehet mondani) és otthagyják magát, az élő Istent is. Mert Ő nem azt mondta, hogy az éhség elől el lehet menni, hanem Ő azt mondta, hogy az éhségben lehet könyörögni. Jézus is erre tanított bennünket; lehet könyörögni, ha nincs: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.” Ők azonban nem arra várnak, hogy az Úr ad, hanem azt gondolják, hogy majd ők megszerzik. Milyen balgatag emberi gondolkodás! Majd ők megszerzik azt a kenyeret, és hogyha itt nem, hát akkor majd ott. Igen ám, de arra kell számítani, hogy aki idegen földre költözik, főleg két legény fiúval, ezek a fiúk ott szerelmesek lesznek, és ott fognak megnősülni. Így is történik, mind a kettő ott nősül meg. Az egyik Orpát veszi el, a másik Ruthot. Aztán a három férfi meghal: Elimélek és a két fiú is.

Nagyon érdekes, hogy őnekik nem volt fontos az, ami Ábrahámnak olyan fontos volt. Pedig az ábrahámi történetet minden bizonnyal tudták. Ábrahám azt mondta az ő szolgájának: menj messze földre, az én rokonságom közé, on-

nan hozz az én fiamnak feleséget, mert én innen a pogány lányok közül nem akarok felséget az én fiamnak. Eliézer elmegy, megkeresi és elhozza a menyasszonyt. A történet további részét tudjuk, Isten áldása van ezen. Aki azonban idegen földre megy, annak számolnia kell azzal a következménnyel is, hogy nemcsak kenyérkérdés ez, hanem családi ügy, családi kérdés, mert akkor a fiúk ott fognak megházasodni.

Tíz évig tartózkodnak ott — ahogy Isten ígéje mondja —, és akkor meghallják, hogy Bethlehemben van már kenyér, van aratás. Eljut hozzájuk ez a csodálatos hír, és Naomi szívében ott van a vágy, hogy haza kellene menni. Bizonyára látja már, hogy mit rontott el és látja azt is, hogy hogyan kellene ezt orvosolni.

Nagyon jó, ha valaki látja: mit rontottam el a hit útján? Nagyon jó, ha valaki szembesül vele: hol tértem le az útról, amelyről nem lett volna szabad sem jobbra, sem balra letérni. És nagyon jó, hogy azt mondja: Isten segítségével újat lehetne kezdeni. Nincs még neki teljes látása és teljes hite. Keserű, hiszen Márának hívatja majd magát, de azért megy vissza élete csúf romjai közül. Vele megy két menyee is; az egyik azonban csak egy darabig. Orpa elmegy a határig, és ott a határon, amikor elbúcsúznának, Naomi azt mondja: menjetek vissza! Miért jönnétek velem?

Az Ószövetség törvénye szerint volt egy ilyen intézmény, hogy a meghalt férfinak a testvére vagy közeli rokona elvehette az özvegyet. Erre gondol Naomi, amikor azt mondja: vannak-e még fiak az én méhemben? De ha még most szülnék is, hogy várhatnátok meg őket? Menjete vissza a szüleitek házába, a ti népetek közé és a ti isteneitek közé!

Orpa vissza is fordul, hiszen nincs benne elköteleződés. Nincs benne kitarás. Nincs benne hűség. Egyszóval, nincs benne hit. Viszont Ruth, ott a határon elmondja ezt a szép hitvallást: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, vagy visszaforduljak. Mert ahová megy, oda megyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem, Istened az én Istenem. Ahol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Bizony csak a halál választ el engem tőled.

Az ige első üzenete legyen az, testvérek, — mert ez igaz a mi életünkre nézve is, de igaz akkor, amikor valakit vagy valakit imádságban hordozunk (talán éppen a konfirmációra készülők közül) —, hogy vegyük komolyan: lehet, hogy sokan elindulnak, de kevesen érnek célba.

Pedig Isten ígéje szerint nem az a fontos, hogy hányan indulnak el, hanem az, hogy hányan fognak célba érni. Jézus Krisztus, amikor beszélt a keskeny útról, akkor nemcsak azt mondta, hogy ott van a rajt, hogy azon el kell indulni; nemcsak azt mondta, hogy azon hogyan kell járni, hanem azt is mondta, hogy célba lehet érni és hogy mi vár bennünket a célnál. Az ige többször biztat bennünket erre: érzük el hitünknek a célját.

Bizony, sokan indulnak, de kevesen érnek célba. Miért? Egyik ének szava jutott eszembe: mert „köt, s lehúz még régi csüggedésem... s tehozzád bűnmért, lásd, el nem juthatok. Már-már megindulok, hogy rád bízzam magam”, de nincs az életükben egy életre szóló döntés, odaszánás, elköteleződés, hűség.

Vannak itt, akik tegnap ott voltak a bibliaiskolai évnyitón. Eszembe jutott, hogy az egyik testvérünk — aki tulajdonképpen megnyitotta ezt a tanévet a két évfolyam számára Pécelen —, tegnap délelőtt figyelmeztette őket. Mondta a tanulóknak, hogy készüljenek, mert azon a szombaton, amelyen tanítás van, nagyon sok anyagot hallanak. Sokat kell jegyzetelni, nagyon kell koncentrálni, és bizony a 6-7. óra környékén már fáradunk mindannyian (akik tanítanak, meg akik hallgatnak is). Bizony, sokan kidőlnek a sorból, főleg másodévre. Azt mondta a testvérünk: szorítsátok össze a fogatokat, és legyetek kitartóak, csináljátok végig.

Igen, testvérek, azért mondom az igének ezt az első üzenetét, mert nagyon sokszor ezzel találkozunk: vagy nem indul, vagy lemarad. Félúton leáll, és nem érkezik el oda, ahová el kellene érkeznie. Az ige üzenete egyértelműen az, hogy aki Jézus Krisztus követésére szánja magát, annak valamit el kell hagyni. Ez nem megy Orpának, és ez megy Ruthnak. Annak valamit el kell hagyni! Naomi elmondja: ott van a szüleitek háza. Valószínűleg élnek a szülők. Elképzelhető, hogy voltak testvéreik. Aztán, oda köti őket a rokonság: ami nagy dolog, és idegen istenek vannak Moáb földjén.

Érdekes, hogy ezek a moábiták egyébként Lótnak a leszármazottai. Lótnak az idősebb lányától született Moáb: az ő utódai a moábiták. Sok borsot törtek Izrael orra alá, és a végén aztán Isten rendelkezik is az 5. Mózes 23-ban: tíz nemzedéken se fogadják Isten népe közé a moábitákat, és legyenek mindig hűvösséggel és ridegséggel az irányukban.

Nagyon érdekes, hogy Ruth mégis jön, mert lehet jönni. Lehet jönni Moábból. Lehet jönni a pogányságból, idegen vallásból, sokistenhitből, mert azt mondja Isten igéje: aki Őhozá jön — és Ruth története biztasson erre —, azt semmiképpen ki nem vetem. Aki Jézus Krisztushoz akar jönni — mert ott van a vágy a szívében —, azt Jézus Krisztus nem fogja elküldeni. Én még senkivel nem találkoztam, de azt hiszem, hogy a testvérek sem, hogy ha valaki megakart térni, az nem tudott volna. Mert Isten munkálja az akarást, és munkálja a véghezvitelt is, jókedvéből.

Aki Jézus Krisztus követésére akar menni, annak számolnia kell vele, hogy ott kell hagynia azt, amit itt Naomi felsorol. Lehet, hogy ott kell hagyni a szülőket — ha ők nem jönnének velünk; de ezt ne értsék félre a testvérek. Ha ők tiltanak, ha lebeszélnek — legyen erősebb Isten vonzása, mint a környezetünk hatása vagy tiltása. Az Isten hívása legyen erősebb, mint az emberek szava és lebeszélése.

Aztán el kell hagyni vallásukat. Igen, ilyen is van. De testvérek, ezt a vallást, ahol pogány istenek vannak és uralkodnak, nem is kell megtartani, mert azt mondja nekünk az ige összessége: ott, ahol nem a Szentháromság egy igaz Istenbe veti az ember az ő hitét; ahol nem Jézus Krisztust tartják egyedül üdvözítőnek; ahol nem azt mondják, hogy senki sem mehet az Atyához, csak Őáltala, akkor abban a vallásban nem kell megmaradni. Megemlítem a testvéreknek, hogy Moáb felszámolódott nem sokkal később, teljesen elveszett. De aki Isten akaratát cselekszi, az megmarad örökké — ezt mondja nekünk az ige.

Éppen ezért, testvérek, Jézus Krisztus követése mindig egy választás is. Mert nem úgy van az igében, hogy is-is, hanem vagy-vagy. Józsué felteszi a kérdést a népnek: kit akartok szolgálni? Válasszatok! Én és az én házam az Urat szolgálom. Ha az Úr az Isten: kövessétek – mondja később Illés. Ha a Baál: akkor menjetek utána. Nem lehet kétféle út. Nem lehet két szív, kétféle érzés, kétféle tisztelet, hanem az is-is oda visz bennünket az éppen a reformációban kiemelt „csak” vagy „egyedüli”-hez.

Persze, feltehetjük mindig a kérdést: érdemes-e? Hiszen Naomi számolva a realitással azt mondja: nem érdemes jönnötök. Számoljatok azzal, amik várnak rátok! Itt nem fogtok férjhez menni, mert én nem tudok szülni gyermekeket. Menjetek vissza a ti népetek közé! Amikor Naomi ezt elmondja, akkor feltehetjük a kérdést: érdemes? Mit mond az ige nekünk? Azt mondja Isten igéje: aki Jézus Krisztust követi, annak valamit el kell hagynia. A tanítványok elhagyták a hajókat, a hálóiakat, a munkájukat. Jézus azt mondja valakinek: hagyd, hadd temessék el a halottak a halottakat, te pedig kövess engem. Válassz! Dönts! Indulj! Légy bátor!

Péter egyszer megkérdi Jézustól: Uram, mi mindent elhagytunk és követünk Téged, hát akkor mink lesz nekünk? Olyan szép Jézus felelete a Máté evangéliuma 19. fejezetében, ahol azt mondja: bizony mondom neked, hogy ott fogtok ülni a királyi székben, és ítéltetek Izráel nemzettségét. Senki nincs, aki elhagyta volna anyját, apját, fivestvérét, nőtestvérét, és az száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet. Milyen szép az a jelenet, amikor Sámuelet felviszi édesanyja a templomba. Odaadja a papnak, hogy itt van az Úr szolgálatára, és utána még öt gyermeket kap. Azért, mert „Isten többet adni kész, mint hinné emberész”.

Ezért mondtam, hogy: Ruthnak a hite a döntő. Mert ezt mindig csak hitben lehet megragadni, nem a realitás talaján. Nem számító módon lehet megragadni, csak hitben lehet magunkat rábízni az élő Istenre. Mert tudjuk: mind jó, amit Ő tesz, és szent az Ő akarata. Ő gazdag Isten. Ő irgalmas Úr. Ő hűséges. Ő nem megfosztani akar bennünket, hanem meggazdagítani, hiszen kincsei vannak számunkra. „Az Úr neked annál sokkal többet adhat” – volt néhány hónappal ezelőtt egy igehirdetés alapigéje (amire tudom, hogy az ittlévők sokan emlékeznek). Én is. Nem csak azért, mert ez az ige indított engem annak idején a hit útjára, de valóban így lehet megtapasztalni: az Úr sokkal többet ad.

A hit nem azt jelenti, hogy a mára nézek, hanem azt, hogy a távlatokban gondolkodom. Úgy, mint Ruth gondolkodott: „Csak a halál választ el engem tőled.” Egészen odáig lát. Egészen az élete végéig. Nem tudja, hogy hol lesz. Nem tudja, hogy mikor. Nem tudja, hogy hány évesen, de azt tudja, hogy ez a hitvallás, ez a reménység neki az egész földi életére vonatkozik.

Éppen ezért, testvérek, tulajdonképpen, ha ezt a mai ígét megnézzük, akkor talán eszünkbe juthat az, hogy: micsoda szeretet! De én azt kérem, hogy először az jusson eszetekbe, hogy: micsoda hit! Nem az, hogy micsoda szeretet – amely egyik embert odafűzi a másikhoz –, hanem, hogy micsoda hit: ami nemcsak Naómihoz, hanem először is az élő Istenhez köti magát. Mert azt

mondja: „néped az én népem, és Istened az én Istenem.” Te csak ennek a népnek a tagja vagy, te csak ennek az Istennek gyermeke vagy. Én nem is hozzád akarok elsősorban tartozni, hanem Istenhez és a néphez.

Milyen fontos gondolat a Bibliából, testvérek, hogy a Szentháromság egy igaz Istenhez csak úgy lehet tartozni, ha az Ő népéhez is tartozom. Úgy nem lehet: én az Istent tisztetem, az Istent félem, de engem az ő népe nem érdekel. Engem a gyülekezet közössége: a nyáj, a másik báránya Krisztusnak, a másik megváltottja, a másik megmosottja engem nem érdekel. Én azzal nem foglalkozom. Ezért mindig együtt van a Szentírásban: „Istened az én Istenem, és néped az én népem.” Én aközé a nép közé tartozom. Milyen csodálatos dolog ezt felvállalni!

Voltak idők, amikor ez kicsit nehezebb volt. Még vannak sokan itt, akik emlékeznek rá. Amikor büntették azt, hogy valaki templomba megy. Amikor valaki hátratételt szenvedett azért, mert ő az Isten népe közé tartozik. Nagyon sokan hitből vállalták az Isten népével való együttnyomorgást. „Néped az én népem, és Istened az én Istenem.”

Éppen ezért, Orha értelemből cselekszik, Ruth pedig hitből és szeretetből. Elsősorban hitből, másodsorban szeretetből.

A harmadik üzenete az igének legyen az — ami egy hitvallást tévő embernek és Krisztust követő életnek is nagyon fontos, hogy megtanulja, és ebben magát gyakorolja —, hogy tulajdonképpen Ruth nem kapni akar, hanem azért megy Naomival, mert adni akar valamit. Nem támaszt keres, hanem ő szeretne támasza lenni ennek az asszonynak. Ha most ezt lefordítjuk, akkor a mi számunkra is mindig ez a döntő. Nem az: mit kapok a gyülekezettől; hanem az: mit adhatok én a gyülekezetnek.

Most nem olvastam a folytatást, de abból tudjuk, hogy Ruth azonnal a mezőre, munkára megy. Fáradtságos munkával szedi a kalászatokat; gyűjti az életre, a kenyérre valót, és leteszi este az ő anyósának az asztalára hálaadással. Ruth ilyen életet élt. Aki nem azt várja, hogy mit hoznak oda nekem, hanem aki fáradtságos, kétkezi munkával keresi és kérdi azt: mit adhatok én a gyülekezetnek, mit adhatok én a másoknak.

Némelyek szokták néha mondani: bementem a gyülekezetbe, és senki sem szólított meg. Mondom: emiatt szomorú vagyok és ez elég baj. A testvéreket innen is biztatom: ha bejön valaki, aki soha nem volt még itt, akkor először is fűjjük meg a széket alatta — ahogy szoktuk mondani —, kínáljuk helyel és szólítsuk meg. Aztán a második kérdésem az szokott lenni ez után a bevallás után: és te kit szólítottál meg? - Hát, senkit. Számító világban élünk. Önzővé vált az ember. Amikor sokan úgy gondolják: körülöttem forog minden. Pedig Jézus Krisztusról azt olvassuk: „(Ő) nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.”

Végül: Ruthnak az elszántsága a hitéből fakad. Ruthnak az elszántsága is álljon előttünk vagy az elköteleződése, azért, mert ez is olyan fogalom, ez is olyan tulajdonság — ha lehet így mondani —, ami a mai világban nagyon-nagyon elvesztette az értékét, meg a jelentőségét. Az elszánás, az elköteleződés:

„Ahol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is... csak a halál választ el engem tőled.”

Olyan szomorú, testvérek, mikor valakiben nincs meg ez az elszánás, és hiányzik ez az elköteleződés. Úgy visszagondoltam: hányan vannak, akik esetleg hitvallást tesznek, aztán egy év múlva már valamilyen szektában látjuk őket. Távoznak, mert nincs bennük hűség, mert nincs bennük elköteleződés. Mondanak valamit, és valóban igaz: „sok szép ígéretem ó hányszor megtagadtam, a nagy fogadkozást, hogy csak Tiéd szívem.”

Testvérek, ez bennünket is, mindnyájunkat állítson meg, hiszen mi is sokszor megfogadtunk sok mindent. Lehet, hogy egy házasságkötésen: hozzá hű leszek, vele megelégszem, vele szentül élek. Nem csak a konfirmációról beszélek itt. Lehet, hogy egy keresztelésen, amikor azt mondták: úgy nevelem, és úgy neveltetem, hogy majd ő tegyen bizonyosságot annak idején hitéről, ha megismeri az Úr Jézus Krisztust. Lehet, hogy valaki a munkája során tett valamilyen fogadalmat. Például: mint orvos, bíró vagy jogász.

Vizsgáljuk meg, hogy hitünkéből fakadt-e elköteleződés? Hitünkéből fakadt-e odaszántság? Fakadt-e ilyen hatalmas hűség és engedelmesség?

Amikor Ruthról beszélünk, nem is róla beszélünk, hanem a mi hatalmas, irgalmas és dicső Istenünkről, aki mindezt végbeviszi. Aki eltervezi. Aki a szívben hitet gerjeszt. Aki kinyitja a szívet az ige előtt, és aki késszé teszi a fület arra, hogy odafigyeljen a hírre, úgy, mint Naomi. Csak arra figyelt, hogy van kenyér Betlehemben.

Mi is imádkozhatunk azért: Uram, ha hallok egy jó hírt, ha hallom az evangéliumot, hogy van kenyér... Vagy mi ilyeneket hallhatunk: van bocsánat... Mi ilyenekben gyönyörködhetünk: van újrakezdés... Mi ilyenekbe kapaszkodhatunk, hogy: van lehetőség, nyitva a menny ajtaja. Jézus Krisztus hív téged: jöjj a bűnből, a bűn örvényből! Szól az Úr szava, és te válaszolhatsz Neki: Jézus jövök, Jézus jövök hozzád!

Isten munkálja ezt a hitet. Mert az az Isten, aki ott munkált, az ma is munkálja. Támasszon a mi hitünkben szent ajándékokat! Adjon nekünk hűséget, odaszántságot, elköteleződést, hogy amit majd a záróénekben énekelünk, az igaz legyen: „Csak vezess, Uram, végig és fogd kezem, míg boldogan a célhoz érkezem.”

Ámen.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, hálás szívvel dicsőítünk Téged, hogy törvényeden felül van az evangélium, és amit leír a törvény, azt felülírja a szeretet, Atyai szíved, az evangélium. Köszönjük, hogy így jöhetett Ráháb, így jöhetett Ruth, így jöhetett mindenki: idegenből, pogányságból, istentelenségből, bálványimádásból, aki felismerte benned az élő, igaz Istent.

Köszönjük, Urunk, hogy nekünk még nagyobb ismeretünk van, mint Ruthnak, mert mi már tudunk az Úr Jézusról is: az Ő szenvedéséről, haláláról, feltámadásáról. Köszönjük, hogy nekünk a távlat nemcsak az, hogy „ahol Te meg-

halsz, ott halok meg”, hanem mi ettől is tovább látunk: a nyitott sírig, a megnyílt égig, a mennyei hajékig — amelyet készítettél a Téged szeretőknek.

Dicsőítünk Téged, Urunk, hogy hangzik az evangélium. Meg lehet hallani a jó hírt: Isten szeret. Köszönjük, hogy zengheti szívünk és ajkunk, és egész életünk erről tehet bizonytságot. Add, hogy így ismerjenek, így lássanak bennünket, és így a Te gyermekeidként tudjunk járni e jelenvaló világban, mint a Te megváltottjaid; dicsőségedre élni, munkádban fáradozni.

Kérünk Téged, hogy áldd meg gyülekezetünket! Hordozd betegeinket, vigasztald gyászolóinkat! Kérünk Téged, hogy vigyázz gyermekeinkre, a fiatalokra! Kérünk, hogy a világ csábítása ne fogja meg őket! Ne kösse meg annak fénye, ne kösse meg annak látszólagos gazdagsága, hanem törekedjenek arra, ami örök érték! Arra a mennyei hazára, amelyet szem nem látott, fül nem hallott és ember értelme meg sem gondolt.

Szeretnénk magasztalni Téged, jó szándékodért és jó akaratodért! Légy áldott, Urunk!

Ámen.

462. ének

Silcher F., 1789—1860.

Csak ve-zess, U-ram vé-gig és fogd ke-zem,
Míg bol-do-gan a cél-hoz el-ér-ke-zem,
Mert nél-kü-led az én e-rőm oly ke-vés,
De hol te jársz e-lőt-tem,nincs ret-te-gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, :/: Tedd örömben és bánatban csöndessé, Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked, Ki szemlelőnyva téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érze: :/: A vak homályból te mutatsz ég felé; Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem.

Hausmann Júlia, 1826—1901.